

§ 2. 1. Parterowe i jednopiętrowe budynki mieszkalne i gospodarcze położone na obszarze gromad powinny posiadać urządzenia piorunochronne typu lekkiego, zwane dalej „piorunochronami lekkimi”.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do budynków położonych na obszarze gromad w miejscowościach znajdujących się w rejonach zagrożenia piorunowego i zabudowanych budynkami posiadającymi pokrycia lub konstrukcje z materiałów palnych.*

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do parterowych i jednopiętrowych budynków mieszkalnych i gospodarczych, posiadających pokrycia lub konstrukcje z materiałów palnych, położonych na obszarze miast i osiedli znajdujących się w rejonach zagrożenia piorunowego, jeżeli budynki te położone są w skupionej zabudowie obejmującej więcej niż 15 takich budynków i wchodzi w skład gospodarstw rolnych.

4. Miejscowości, o których mowa w ust. 2 i 3, określają właściwe wojewódzkie komendy straży pożarnych (komendy straży pożarnych miast wyłączonych z województw).

5. Warunki techniczne piorunochronów lekkich określają odrębne przepisy.

§ 3. 1. Terminy zakładania piorunochronów lekkich w poszczególnych gromadach powiatu ustalają prezydium powiatowych rad narodowych na podstawie planu wojewódzkiego. Terminy te powinny być podane do wiadomości mieszkańców gromad w drodze obwieszczeń lub innych zwyczajowo przyjętych form.

2. Terminy zakładania piorunochronów lekkich na budynkach położonych na obszarze miast i osiedli (§ 2 ust. 3) określają właściwe komendy straży pożarnych miast wyłączonych z województw i powiatowe (miejskie) komendy straży pożarnych.

3. Na budynkach wznoszonych po terminach ustalonych w myśl ust. 1 i 2 piorunochrony lekkie należy założyć przed oddaniem tych budynków do użytkowania.

§ 4. 1. Obowiązek założenia urządzeń piorunochronnych na budynkach i obiektach określonych w §§ 1 i 2, jak również obowiązek utrzymania ich w stanie zdatnym do użytku ciąży na właścicielach, użytkownikach lub zarządzających nieruchomością.

2. Koszty założenia urządzeń piorunochronnych, z wyjątkiem kosztów materiałów instalacyjnych dla założenia piorunochronów lekkich, pokrywanych przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń, ponoszą właściciele, użytkownicy lub zarządzający nieruchomością.

3. Jeżeli konieczność założenia urządzeń piorunochronnych na budynku wynika ze szczególnej działalności osoby lub instytucji, które użytkują budynek choćby w części z jakiegokolwiek bądź tytułu (najem, dzierżawa), koszty określone w ust. 2 ponosi ta osoba lub instytucja.

§ 5. 1. Piorunochrony lekkie powinny być zakładane zbiorowo na wszystkich budynkach określonych w § 2 ust. 1, położonych na obszarze danej miejscowości, z wyłączeniem budynków, na których zostaną one założone indywidualnie w terminie określonym w § 6 ust. 2.

2. Zbiorowe zakładanie piorunochronów lekkich organizują prezydium gromadzkich rad narodowych.

§ 6. 1. Właściciele, użytkownicy lub zarządzający nieruchomością położonymi w miejscowości, w której organizowane jest zbiorowe zakładanie piorunochronów lekkich, obowiązani są uiścić przedpłatę i opłatę za założenie tych piorunochronów w biurze gromadzkiej rady narodowej bezpośrednio lub za pośrednictwem sołtysa.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy właścicieli, użytkowników i zarządzających nieruchomościami, którzy w terminie ustalonym dla uiszczenia przedpłaty założą piorunochrony indywidualnie na koszt własny.

3. Wysokość przedpłat oraz terminy uiszczania przedpłat i opłat za założenie piorunochronów lekkich ustalają prezydium gromadzkich rad narodowych w porozumieniu z wykonawcą piorunochronów.

4. Prezydium gromadzkiej rady narodowej, zarachowuje pobrane należności, o których mowa w ust. 1, na dochody budżetowe.

§ 7. 1. Zbiorowe założenie piorunochronów lekkich na budynkach określonych w § 2 ust. 1 prezydium gromadzkiej rady narodowej zleca przedsiębiorstwu lub zakładowi uprawnionemu do wykonywania prac w tym zakresie.

2. Umowę o zbiorowe założenie piorunochronów lekkich prezydium gromadzkiej rady narodowej zawiera z wykonawcą tych urządzeń po zebraniu 75% przedpłat.

3. Finansowanie prac, o których mowa w ust. 1, następuje z budżetu gromady.

4. Właściciele, użytkownicy lub zarządzający budynkami objętymi zbiorowym zakładaniem piorunochronów lekkich obowiązani są wykopać rowy na uziomy i zakopać je pod nadzorem wykonawcy tych piorunochronów w terminie 2 dni od założenia uziomów.

§ 8. 1. Odbioru zbiorowo wykonanych piorunochronów lekkich dokonuje się komisyjnie. W skład komisji wchodzi przedstawiciele prezydium gromadzkiej rady narodowej i wykonawcy oraz właściciel, użytkownik lub zarządzający nieruchomością. Z odbioru sporządza się protokół.

2. W przypadkach wskazanych w § 6 ust. 2 i § 9 ust. 2 komisja określona w ust. 1 dokonuje sprawdzenia założonych piorunochronów.

§ 9. 1. Jeżeli ilość budynków określonych w § 2 ust. 1, nie zabezpieczonych urządzeniami piorunochronnymi, jest w poszczególnych miejscowościach mniejsza niż 15, prezydium gromadzkich rad narodowych mogą nie organizować w tych miejscowościach zbiorowego zakładania piorunochronów lekkich.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 właściciele, użytkownicy i zarządzający nieruchomościami nie zabezpieczonymi urządzeniami piorunochronnymi obowiązani są założyć piorunochrony na koszt własny w terminach określonych w § 3 ust. 1.

§ 10. 1. Obowiązek dokonywania wymiany zużytej instalacji i konserwacji urządzeń piorunochronnych i piorunochronów lekkich ciąży na właścicielach, użytkownikach i zarządzających nieruchomościami.

2. Przy dokonywaniu wymiany zużytej instalacji i konserwacji piorunochronów lekkich założonych na budynkach określonych w § 2 stosuje się odpowiednio przepisy §§ 3—9.

§ 11. Organy ochrony przeciwpożarowej oraz przeciwpożarowe zespoły kontrolne sprawdzają w czasie okresowych kontroli przeciwpożarowych stan zewnętrzny urządzeń piorunochronnych i piorunochronów lekkich, jak również sposób ich konserwacji.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 maja 1961 r. w sprawie obowiązku zakładania urządzeń piorunochronnych na budynkach (Dz. U. Nr 29, poz. 142).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha

35

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 29 grudnia 1963 r.

w sprawie sprzedaży nie podjętych ładunków w przewozie morskim.

Na podstawie art. 142 § 3 i art. 174 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do sprzedaży ładunków przewiezionych drogą morską na podstawie umowy przewozu:

- 1) złożonych na przechowanie i nie podjętych w ciągu dwóch miesięcy od dnia przybycia statku do portu wyładowania, jeżeli przewoźnikowi nie zapłacono wszystkich należności przypadających mu od odbiorcy w związku z danym przewozem lub
- 2) nie podjętych po przybyciu statku do portu wyładowania, jeżeli są one narażone na zepsucie lub jeżeli ich przechowanie wymaga kosztów, których wysokość przekracza wartość ładunku.

§ 2. Nie podjęty ładunek sprzedaje komornik sądowy na wniosek przewoźnika.

§ 3. 1. Wniosek o dokonanie sprzedaży nie podjętego ładunku powinien zawierać istotne dane dotyczące ładunku, a w szczególności:

- 1) oznaczenie przewoźnika,
- 2) oznaczenie nie podjętego ładunku (określenie umowy przewozu, nazwę portu załadowania i wyładowania, nazwę, wagę lub ilość ładunku),
- 3) oznaczenie odbiorcy ładunku, frachtującego i przechowawcy, a w razie gdyby ustalenie frachtującego napotykało trudności — załadowcy,
- 4) oznaczenie miejsca złożenia ładunku,
- 5) określenie należności przewoźnika oraz innych wierzytelności uprzywilejowanych, o których mowa w art. 147 Kodeksu morskiego.

2. Do wniosku powinny być dołączone dokumenty stwierdzające wysokość wierzytelności (ust. 1 pkt 5), np. umowa przewozu, konosament, dyspasza, decyzja urzędu morskiego, orzeczenie sądu.

§ 4. 1. Przy sprzedaży nie podjętych ładunków stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji z ruchomości dotyczące sprzedaży ze zmianami wynikającymi z przepisów rozporządzenia.

2. Wierzycielem jest przewoźnik, dłużnikiem zaś odbiorca ładunku, a jeżeli odbiorca jest nieznan — frachtujący; jeżeli ustalenie frachtującego napotyka trudności, dłużnikiem jest załadowca.

§ 5. Zgłoszenie wniosku o dokonanie sprzedaży ma skutki prawne zajęcia.

§ 6. Komornik sądowy przesyła odpis obwieszczenia o licytacji osobom wymienionym w § 3 ust. 1 pkt 1 i 3, jeżeli są znane.

§ 7. Licytację prowadzi się bez względu na osiągnięcie ze sprzedaży kwoty wystarczającej na pokrycie kosztów sprzedaży i zachowania, należności przewoźnika oraz innych wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 8. Komornik sądowy przesyła odpis protokołu licytacji osobom określonym w § 3 ust. 1 pkt 1 i 3, jeżeli są znane, oraz nabywcy.

§ 9. Jeżeli sprzedaż nie dojdzie do skutku w trybie określonym w §§ 4—8, komornik sądowy sprzedaje ładunek z wolnej ręki po cenie przez siebie ustalonej.

§ 10. Nabywca, który zapłacił cenę, obowiązany jest zabrać ładunek w ciągu 3 dni.

§ 11. Z kwoty uzyskanej ze sprzedaży pokrywa się koszty sprzedaży i zachowania ładunku, należności przewoźnika wynikające z przewozu oraz inne wierzytelności uprzywilejowane (art. 147 Kodeksu morskiego — w kolejności określonej w tym przepisie). Pozostałą kwotę komornik sądowy składa do depozytu sądowego, zawiadamiając o tym wydział finansowy prezydium właściwej rady narodowej.

§ 12. Przepisy §§ 1—11 stosuje się odpowiednio do sprzedaży bagażu nie podjętego przez pasażera lub przez uprawnionego odbiorcę z następującymi zmianami:

- 1) odbiorcą ładunku jest pasażer lub osoba uprawniona do odbioru bagażu,
- 2) dłużnikiem jest pasażer lub osoba uprawniona do odbioru bagażu,
- 3) komornik sądowy przesyła odpisy obwieszczenia o licytacji oraz protokołu licytacji przewoźnikowi, przechowawcy oraz pasażerowi lub osobie uprawnionej do odbioru bagażu, a odpis protokołu licytacji — ponadto nabywcy.

§ 13. W postępowaniu uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie przysługuje skarga na czynności komornika przewidziana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji.

§ 14. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do nie podjętych ładunków i bagażu stanowiących towar celny; podlegają one sprzedaży w trybie przewidzianym przepisami prawa celnego.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

36

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 24 stycznia 1964 r.

w sprawie zniesienia Wydziału Zamiejscowego w Turobinie Sądu Powiatowego w Krasnymstawie.

Na podstawie art. 5 § 3 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360 i Nr 53, poz. 489, z 1951 r. Nr 5, poz. 41, z 1952 r. Nr 1, poz. 5 i Nr 33, poz. 233, z 1957 r. Nr 31, poz. 133, z 1960 r. Nr 54, poz. 309, z 1962 r. Nr 11, poz. 54 i z 1963 r. Nr 57, poz. 308) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się Wydział Zamiejscowy w Turobinie Sądu Powiatowego w Krasnymstawie w województwie lubelskim.

§ 2. Traci moc § 1 i § 5 rozporządzenia Ministra Spra-

wiedliwości z dnia 27 listopada 1950 r. o dostosowaniu sądów powszechnych do nowych przepisów ustrojowych i o zniesieniu sądów zbędnych (Dz. U. Nr 54, poz. 496) w części dotyczącej Wydziału Zamiejscowego w Turobinie Sądu Powiatowego w Krasnymstawie.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1964 r.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

37

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 5 lutego 1964 r.

w sprawie powierzenia Sądowi Powiatowemu w Gnieźnie rozpoznawania spraw o rozwód.

Na podstawie art. 5 § 2 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o zmianie przepisów postępowania w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 18, poz. 75) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powierza się Sądowi Powiatowemu w Gnieźnie, w województwie poznańskim, rozpoznawanie spraw o rozwód

dla okręgów Sądów Powiatowych w Gnieźnie, Wągrowcu i we Wrześni.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1964 r.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki